

Exkurze do tepelné elektrárny Tušimice

Ve čtvrtek 15. června jsme se v počtu čtyřiceti vybraných žáků 6. tříd pod vedením paní učitelky Sedlářové vypravili až k západní hranici naší republiky. A co jsme tam hledali? Jednu z elektráren, která se nachází nedaleko od města Kadaň - konkrétně **tepelnou elektrárnu Tušimice II**. Je to jedna z deseti největších tepelných elektráren v ČR. Že jste netušili, že jich je tolik? Opravdu: v republice máme skoro 30 větších tepelných elektráren. Co to znamená, to „větších“? To jsou takové elektrárny, které by dokázaly napájet najednou alespoň 10 měst o velikosti Lysé nad Labem. A Tušimice by dokázaly napájet najednou hned 100 takových měst!

Tušimická uhelná elektrárna, i když tedy není naší největší tepelnou elektrárnou, je opravdu obrovská. Už když jsme se k ní blížili, bylo slyšet poznámky „tý jo!“, „páni!“, „hustý!“ a podobně. To už jsme za sebou měli více než dvě hodiny v klasickém autobusu Karosa bez klimatizace, takže i dopolední teplíčko způsobilo, že jsme moc rádi vystoupili ven.

Nejprve jsme v návštěvnickém centru absolvovali úvodní prezentaci elektrárny a bezpečnostní školení. Pak si nás rozdělili dva příjemní průvodci a vydali jsme se na exkurzi po areálu. Bohužel jsme si neužili ani lákavé žluté přilby, ani reflexní vesty s nápisem NÁVŠTĚVNÍK - tyto pomůcky jsou určeny pro návštěvníky provozních částí, a tam se mohou podívat jen starší žáci. Ale nevádí: jde se k elektrárenským hasičům!

Hasiči nám předvedli techniku, nechali nás vyzkoušet si, jaké to je, když na vás navlečou dvacet kilo výstroje a dýchacích přístrojů, pak máte popadnout dvě klece s hadicemi a rychle se přesunout k požáru. Že se při tom zapotíte, to si pište - hasičské oblečení je neprodyšné, takže co si vypoříte, to vás bude do konce zásahu nemile ohřívat. Hasiči o své práci mluvili se zaujetím, jakého jsou schopni jen lidé, pro které je jejich práce nejen zaměstnáním,

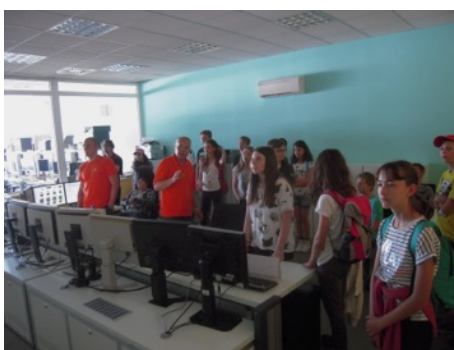
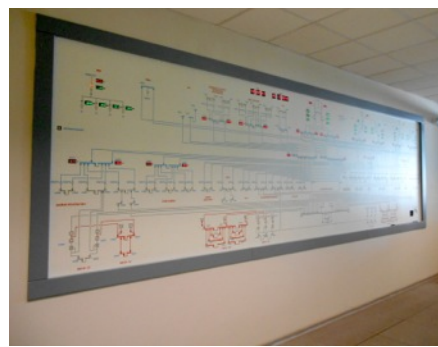
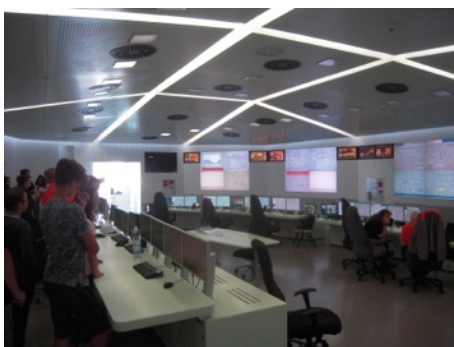

ale i posláním a vlastně i koníčkem. A pak nám pustili vodní dělo a my jsme se krásně osvěžili příjemnou vodní sprchou. Pravda, někteří z nás pak vypadali, jako by spíš vylezli z plné vany, ale alespoň nám nebylo chvíli vedro.

Pak jsme se vydali do centrálního velínu. To je něco jako mozek celé elektrárny, kde to vypadá jak na lodi Enterprise; jen místo pana Kirka či Spocka tomu velí inženýři, kteří se dokážou vyznat ve schemech zobrazených na velikých LCD panelech.

A že dokonce vědí, co který symbol či údaj znamená, to už jsme prostě nepobírali.

Potom jsme se přesunuli do velínu elektrorozvodné soustavy. Tam nebyly obří LCD panely, ale zato tam měli víc světýlek než na vánočním stromě v tržnici. A představte si, šéf tohoto velínu nás navedl, abychom na chvíli zastoupili jejich operátora! No prostě sympáťák. Že elektrárna funguje i po našem zásahu do jejího řízení jsme si ověřili hned na to. Z návštěvnické galerie jsme totiž mohli sledovat generátory v hlavní budově elektrárny. Obrovské mašiny, kolem kterých zrovna jezdili s vysavačem velikosti malého osobáku. Proč, to jsme nepochopili. Všude bylo i bez toho čisto jak ve školní jídelně.

Nakonec jsme se vrátili do přednáškového sálu návštěvnického centra a zatímco nám pouštěli film, tak se paní učitelka Sedlářová a pan učitel Soumar (spolu s panem asistentem Šturmem nás doprovázeli celkem tři pedagogové) mohli zatím podívat do

chladicí věže. Záviděli jsme jim, protože fotky, které nám pak ukazovali, vypadaly suprově. Být uvnitř betonového monstra dvakrát vyššího než lyský kostel... za pár let se sem určitě znovu vydáme!

Z těch obrovských čísel se nám točila hlava, aniž jsme do chladicí věže vůbec vlezli. Jasně, těžko budeme množství spáleného uhlí počítat na kilogramy, když kotel je vysoký 60 metrů. Metrů! Spalovací komora je velká 14 x 13 metrů. Potrubím, kterým se přivádí pára do chladicích věží, by projel autobus podstatně větší, než jakým jsme přijeli my. Ale dost ohromných čísel. Stejně ohromující jako rozměry je skutečnost, že produkci nečistot, které se dostávají do ovzduší, se podařilo nedávnou celkovou rekonstrukcí elektrárny snížit na desetinu. A pozor: ten kouř z chladicích věží není kouř, ale čistočistá vodní pára!

Prostě je to sice fyzika a technika, ale úchvatná. O tom jsme přemýšleli na zpáteční cestě, když jsme se vraceli ze západního pohraničí domů. Pan řidič s námi jel opět bezpečně a jistě, ale cestu jsme většinou stejně prospali. Nedivte se, nějak jsme ty zážitky vstřebat museli.

Možná, až večer pustíme počítač, vzpomeneme si, kde se vzala elektřina, která ho napájí. Možná ty elektrony dorazily zrovna z Tušimic, kdo ví.

Za 6.A, 6.B a 6.C

Jaroslav Soumar a Blažena Sedlářová